Знов прибули до нашої шпаківні
Її, мабуть, торішні хазяї
І зразу співи почали свої,
Насмішкуватим спрямуванням дивні.

Оригінальності від них не ждіть:
Шпаки — це імітатори веселі;
То іволга у лісні їх дзвенить,
То хлопчик, друзів кличучи, свистить,
То соловейко розсипав трелі,
То колесо немазане скрипить.

Такі ото сусіди наші втішні.
Шпак не від того, щоб, як спілі вишні,
Покуштувати, що воно на смак,-
Та садових повзучих розбишак,

Неситу гусінь, вишить так ретельно,
Що той грішок не майте за смертельний,
Шануйте друга... Де яс таки без хиб
Ви друга на землі найти могли б?

27 квітня 1964 р.
Київ